

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1234/2014
23.12.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених С.М. и Ј.М., због кривичног дела тешке крађе у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.М. и окривљеног Ј.М., адвоката Р.Ф., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр.3698/10 од 28.04.2014. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.984/14 од 02.09.2014. године, у седници већа одржаној дана 23.12.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених С.М. и Ј.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр.3698/10 од 28.04.2014. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.984/14 од 02.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К бр.3698/10 од 28.04.2014. године окривљени С.М. и окривљени Ј.М. оглашени су кривим због извршења кривичног дела тешке крађе у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези са чланом 33. КЗ, а окривљени С.М. оглашен је кривим и због извршења кривичног дела тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ, па је окривљеном С.М. због извршења кривичног дела из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ утврђена казна затвора у трајању од четири месеца а за кривично дело из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ утврђена казна затвора у трајању од четири месеци, па је окривљени С.М. осуђен на јединствену казну затвора у трајању од седам месеци, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 20.02.2010. до 07.04.2010. године док је окривљени Ј.М. осуђен на казну затвора у трајању од четири месеца.

Наведеном пресудом окривљени С.М. и окривљени Ј.М. обавезани су на плаћање паушалног износа од по 8.000,00 динара и трошкова кривичног

поступка за извршена финансијска вештачења у укупном износу од 6.000,00 динара – сваки окривљени по 3.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а на основу члана 261, 262. и 264. ЗКП и на основу Тарифе о накнадама и наградама трошкова за рад адвоката тарифних бројева 1 и 8.

Наведеном пресудом окривљени С.М. обавезан је да оштећеном С.С. на име нужних издатака за ангажовање пуномоћника на 7 одржаних и 7 одложених главних претреса плати укупан износ од 173.250,00 динара, а у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења на основу члана 261, 262. и 264. ЗКП.

Истом пресудом оштећени С.С.1 и С.С.2 су за остваривање имовинско правног захтева упућени на парницу, на основу члана 258. став 4. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.984/14 од 02.09.2014. године одбијена је као неоснована жалба заједничког браниоца окривљених С.М. и Ј.М. и потврђена је пресуда Основног суда у Врању К бр.3698/10 од 28.04.2014. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених С.М. и Ј.М., адвокат Р.Ф., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП и због повреде уставног права на једнаку заштиту права и правно средство из члана 36. став 1. Устава Републике Србије са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости браниоца окривљених и окривљене ослободи од оптужбе за кривично дело тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ, и одлучи да сви трошкови одбране окривљених који су прецизирани на претресу 28.04.2014. године на име писања жалбе, као и на име писања захтева за заштиту законитости, падну на терет буџетских средстава Републике Србије према важећој адвокатској тарифи у моменту пресуђења, или да оспорене пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених С.М. и Ј.М. је неоснован.

Бранилац окривљених С.М. и Ј.М. у захтеву наводи да се побијане пресуде заснивају на доказима на којима се према одредбама ЗКП не могу заснивати – осумњиченом С.М. је било ограничено право да обавести и позове свог изабраног адвоката у моменту лишења слободе, па је саслушан противзаконито без упознавања са законским правима на одбрану и у присуству изабраног адвоката и без остављања законског рока за избор и присуство изабраног адвоката у ПУ у Врању, због чега би записнике и белешке о саслушању окривљених С.М. и осумњиченог Ј.М. пред ПУ у Врање требало издвојити из списка. Бранилац окривљених у захтеву наводи да је признање окривљеног С.М. пред истражним судијом дана 24.02.2010. године дато под утицајем претњи полицијских службеника приликом лишења слободе, из ког разлога и тај записник не може бити доказ на коме се заснива судска одлука. На наведени начин се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених С.М. и Ј.М. указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП у побијаним пресудама.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног С.М. и окривљеног Ј.М. је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге о томе да је осумњичени С.М. саслушан у ПУ у Врању 18.02.2010. године и пред истражним судијом у складу са Закоником о кривичном поступку, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.М. и Ј.М. указује се и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП као и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, међутим будући да исто не представља законске разлоге у оквиру повреда набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих би окривљени био овлашћен на подношење захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева није упуштао.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**